

Arrest

nr. 47 784 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 10 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DERUYTTER en van attaché P. VERBKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger te zijn van Temne-origine, afkomstig van Freetown. Tot 2000 woonde u bij uw ouders, broer en zus in Freetown. In 2000, na de oorlog, wou uw toenmalige Guineese buurman, (M.S.), met u huwen. Hij vond het immers niet kunnen dat u thuis gewoon zat niets te doen en meende dat jonge jongens geen respect zouden tonen voor uw ouders. Op die manier overtuigde hij uw vader die vond dat u met (M.S.) moest trouwen, ondanks uw relatie met (P.). Uw vader vond (P.) immers niet goed genoeg voor u. U weigerde maar werd gedwongen tot het huwelijk. Na het huwelijk verhuisde u naar Koya (Guinee) met uw man.

Tijdens uw huwelijk had u voortdurend problemen en ruzies met uw man en zijn twee andere echtgenotes. U probeerde meermaals weg te lopen maar dit lukte niet omdat uw vader hiermee

niet akkoord ging en omdat uw man u telkens terug kwam halen. In 2008 slaagde u er evenwel in om naar Bellevue (Guinee) te gaan, waar u gedurende zes maanden bij Mamy (K.) bleef. Omdat Mamy (K.) voortdurend tegen u liep te roepen omdat u moest werken voor haar, legde u uw problemen voor een aan klant van Mamy (K.), namelijk mr. (M.). Hij zorgde voor documenten en hielp u naar België te komen waar u op 22 juli 2009 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde de Sierra Leoneanse nationaliteit te hebben en dat uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, hoewel u ook problemen aanhaalde in Guinee, bijgevolg dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land waar u de nationaliteit van bezit, bijgevolg Sierra Leone.

Er moet verder worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land (Sierra Leone) heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart immers dat uw enige probleem was dat u door uw vader gedwongen werd te huwen met (M.S.) en door die man slecht behandeld werd (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer u echter gevraagd wordt wat er zou gebeuren indien u zich actief tegen dit gedwongen huwelijk zou verzetten door u alleen of met uw verloofde (P.) in Sierra Leone te vestigen, verklaart u dat u door uw vader zou ontferd worden (zie gehoor CGVS, p.3) en dat hij u zou slagen en zou vragen zijn huis te verlaten (zie gehoor CGVS, p.5). Hieruit blijkt dus dat u wel degelijk de mogelijkheid had aan uw gedwongen huwelijk te ontkomen door u elders, onafhankelijk van uw man, eventueel met uw verloofde (P.), in Sierra Leone te vestigen en dat u bijgevolg tegen dit gedwongen huwelijk geen internationale bescherming behoeft. De mogelijke problemen die u aanhaalt ten gevolge van een actief verzet (onterving, ouderlijk huis moeten verlaten) zijn bezwaarlijk ernstige vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming te noemen.

Uw verklaring dat u nergens heen kon omdat u zelf niets heeft, is onvoldoende gegrond aangezien u, wanneer u uw man verliet u zich zelfstandig naar Bellevue (Guinee) begaf en u er zich kon vestigen en er toch in slaagde onderdak en een job te vinden (zie gehoor CGVS, p. 4), hoewel u initieel ook niets had. Hieruit blijkt reeds dat u een zelfstandige jonge vrouw bent die zich weet te beredderen. Het feit dat u zelf besliste bij Mamy, waar u toch een veilig onderkomen had gevonden, weg te gaan omdat die tegen u riep dat u moest werken, is onvoldoende ernstig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Bovendien deed u blijkbaar geen moeite om eventueel ander werk te vinden (zie gehoor CGVS, p.5).

Verder hebt u blijkbaar niet overwogen om, nadat u uw man hebt verlaten, contact op te nemen met uw verloofde (P.) om u met hem ergens te vestigen (zie gehoor CGVS, p. 5) omdat u niet meer in de buurt van uw ouders wou komen. Het feit dat u deze mogelijkheid zelfs niet hebt overwogen tast opnieuw de ernst van uw vrees aan en toont bovendien aan dat u niet eerst alle mogelijkheden in uw land van herkomst hebt uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bent opgegroeid in een verstedelijkte omgeving (zie gehoor CGVS, p.1) in het centrum van Freetown, waardoor van u ook wel enige zelfredzaamheid kan verwacht worden aangezien daar meer mogelijkheden en informatie ter uwer beschikking staan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat van alleenstaande vrouwen mag verwacht worden dat ze zich elders in Sierra Leone vestigen zonder problemen om aan (familiaal gebonden) problemen te ontkomen.

Verder is het toch ook opmerkelijk dat u een zus van 25 jaar oud blijkt te hebben die wel nog bij uw ouders woont en niet (gedwongen) gehuwd is (zie gehoor CGVS, p.2), wat toch wijst op het feit dat uw vader allerm minst fanatiek is in zijn overtuiging dat moslim-meisjes snel moeten uitgehuwelijkt worden en hij zijn dochter niet in huis wil houden (zie gehoor CGVS, p.3).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legt bovendien geen enkel document voor dat uw identiteit, asielrelaas of reisweg aantoonst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zij stelt dat in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals vereist door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt te behoren tot de sociale groep van *"vrouwen die zich niet aan islam-regels willen aanpassen"*. Zij betoogt dat haar recht te kiezen met wie zij samenleeft niet wordt gehonoreerd in de islamsamenleving en dat deze geweld ten aanzien van vrouwen (oogluikend) toelaat. De daden van vervolging nemen in casu de vorm aan van daden van lichamelijk en geestelijk geweld en daden van genderspecifieke aard. Zij verwijst in deze naar het feitenrelaas en wijst op de littekens op haar voet en gezicht die hieruit voortvloeien en zoals deze blijken uit het medisch attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd. De krassen in haar wangen zouden een stigmatiserende werking hebben in een maatschappij waar *"het niet kunnen krijgen van kinderen niet sociaal aanvaard wordt"*. Derhalve zou het geestelijk geweld niet enkel uitgaan van haar familie maar ook door de maatschappij. Verzoekster voert aan dat haar relaas wordt ondersteund door onafhankelijk onderzoek en verwijst daarbij naar het *Amnesty International Report 2009 – Sierra Leone*. Er is volgens haar een duidelijk verband tussen de grond en de daden van vervolging. De daden waaraan zij werd blootgesteld zouden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende zijn om een schending te vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten waarvan geen afwijking mogelijk is ingevolge artikel 15.2 van het EVRM en meerbepaald artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster doet onder verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest gelden dat haar problemen tevens voortspruiten uit haar medische problemen. Haar familie, haar man noch diens familie wilden horen van haar medische problemen en lieten geen adequate behandeling toe.

Verzoekster betoogt dat de staat geen bescherming wil bieden. De sociale druk zou zo groot zijn dat zij zelfs geen klacht durft indienen bij de politie. Zij zou dit weten uit de ervaring van anderen en de situatie zo erger maken aangezien klacht neerleggen hetzelfde betekent als je doodsvonnissen tekenen. De staat kan trouwens geen bescherming bieden aangezien in het (gewoonte)recht van toepassing op moslims de vader het recht heeft zijn dochter te slaan en te doden. Zelfs indien de staat haar zaak zou behartigen zou deze geen bescherming kunnen verlenen tegen haar familie en sociale omgeving die haar een aanklacht nooit zullen vergeven.

Verzoekster ontkent dat zij intern kon vluchten. De vrees voor haar vader was te groot. *"Zij kende de provincies van Sierra Leone niet, kende niemand die zij kon vertrouwen en bovenal, zij kan niet voor zichzelf zorgen"*. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dit beweert is zij geen zelfstandige vrouw. Haar job was geen job maar uitbuiting van iemand die afhankelijk is van de vrouw die haar onderdak gaf. Zij heeft nooit haar opleiding als naaister kunnen afmaken en mist dus de nodige vaardigheden en sociale ondersteuning om voor zichzelf te zorgen.

Verzoekster verklaart dat haar verloofde haar ook niet meer wilde helpen nadat deze werd bedreigd door haar vader. Hij heeft vanaf dat moment alle contact verbroken.

Of haar zus nog thuiswoont is door verzoekster niet geweten. Zij zou deze sedert 2000 niet meer hebben gezien en had geen contact meer met haar familie na haar vluchtpogingen uit het huis van haar man.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit, asielrelaas of reisweg, en dit ondanks haar verklaring dat zij met haar eigen paspoort met een Shengenvisum naar België zou zijn gereisd (administratief dossier, stuk 12, nr.21, 33).

De bestreden beslissing motiveert op basis van de stukken van het administratief dossier met recht dat het enige door verzoekster aangehaalde probleem was dat zij gedwongen werd te huwen en door haar man slecht werd behandeld. Wanneer echter werd gevraagd wat er zou gebeuren indien zij zich tegen het gedwongen huwelijk zou verzetten, antwoordde zij dat haar vader haar zou onterven. Gevraagd wat haar zou overkomen bij een terugkeer naar Sierra Leone, stelde verzoekster slechts dat haar vader dit niet zou toestaan. Vervolgens gevraagd wat deze zou doen, antwoordde zij: *“Hij zou me slaan en vragen het huis te verlaten en ik zou nergens hebben om heen te gaan. Ik heb niemand om bij te blijven”* (administratief dossier, stuk 3, p.3, 5). De commissaris-generaal oordeelt derhalve terecht dat de door verzoekster aangehaalde mogelijke familiale problemen in haar land van herkomst ingevolge een actief verzet in haar hoofde onvoldoende ernstig zijn om internationale bescherming te rechtvaardigen. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift doet gelden dat zij behoort tot de sociale groep van *“vrouwen die zich niet aan islam-regels willen aanpassen”* dient te worden opgemerkt dat uit haar relaas geen element blijkt dat er op wijst dat zij zich niet wenst of wilt aanpassen aan de regels van de islam. Aangaande de opmerking dat de krassen in haar wangen een stigmatiserende werking zouden hebben in een maatschappij waar *“het niet kunnen krijgen van kinderen niet sociaal aanvaard wordt”*, dient te worden opgemerkt dat zij in het geheel niet aannemelijk maakt of onderbouwt dat zij op grond hiervan enige vervolging zou riskeren in haar land van herkomst.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet elders in Freetown of in Sierra Leone zou kunnen vestigen. Haar bewering dat haar verloofde haar niet zou willen helpen omdat deze werd bedreigd door haar vader vindt geen steun in het dossier aangezien verzoekster dit bij het CGVS niet vermeldde wanneer haar werd gevraagd waarom zij niet naar Freetown of haar verloofde terugkeerde en stelde dit niet eens te hebben geprobeerd. Gevraagd of zij niet terecht kon bij vrienden, antwoordde zij: *“Zij kunnen me niet helpen”*. Voor het overige stelde zij dat zij niet terug kon naar Sierra Leone omdat zij zelf niets heeft, niemand heeft om bij te blijven en nergens heen kan (administratief dossier, stuk 3, p.5). In het verzoekschrift voegt zij hieraan toe dat zij de provincies in Sierra Leone niet kent, dat zij er niemand kent en dat zij de vaardigheden en sociale ondersteuning mist om voor zichzelf te zorgen. Deze verklaringen zijn echter geenszins afdoende om aan te tonen dat zij niet op zelfstandige wijze in Sierra Leone zou kunnen verblijven. Verzoekster ging tot het derde jaar middelbaar naar school (administratief dossier, stuk 11, p.1) en is opgegroeid in een verstedelijkte omgeving, meerbepaald in het centrum van de stad Freetown, zodat van haar enige zelfredzaamheid kan worden verwacht. Daarenboven bleek zij in staat om zich, na haar man te hebben verlaten, op zelfstandige wijze naar Bellevue in Guinee te begeven, zich aldaar te vestigen en er onderdak en een job te vinden, waaruit opnieuw blijkt dat zij een zelfstandige vrouw is die zich weet te beredderen. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat van een alleenstaande vrouw in Sierra Leone mag worden verwacht dat zij zich elders in Sierra Leone vestigt om aan eventuele (familiale) problemen te ontkomen (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Gelet op haar profiel en de voormelde informatie kon verzoekster wel degelijk redelijkerwijze in staat worden geacht om zich op zelfstandige wijze te vestigen in Sierra Leone. Minstens mocht worden verwacht dat zij hiertoe enige poging zou hebben ondernomen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen zij heeft

nagelaten te doen. Verzoeksters houding is niet afdoende om aan te tonen dat zij in de onmogelijkheid verkeert zich in haar land van herkomst te vestigen om op deze wijze aan haar problemen te ontkomen.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde medische problemen repliceert verweerder met recht dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar hetgeen werd uiteengezet in het eerste middel en stelt dat zij de onmenselijke en vernederende behandelingen die zij reeds onderging opnieuw dreigt te ondergaan. Daarenboven zou zij blootstaan aan *“een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld”*. Voorts verwijst zij naar haar gezondheidstoestand ingevolge dewelke een terugkeer niet te verantwoorden is. Zij stelt dat in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat indien zij niet adequaat verzorgd zou worden.

3.2. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande waaruit blijkt dat de mogelijke gevolgen die zij aanhaalde in het geval zij zich actief zou verzetten onvoldoende ernstig zijn om internationale bescherming te kunnen rechtvaardigen, alsmede dat zij de mogelijkheid had om in Sierra Leone te ontkomen aan haar voorgehouden problemen.

Daar waar verzoekster aanvoert dat zij bij een terugkeer zou blootstaan aan *“een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld”*, dient te worden opgemerkt dat zij niet het minste begin van bewijs bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in haar verklaarde regio van herkomst beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het tegendeel blijkt overigens uit de door verzoekster neergelegde algemene informatie omtrent Sierra Leone en afkomstig van Amnesty International, welke uitdrukkelijk stelt dat de veiligheidssituatie aldaar stabiel is.

Verzoekster steunt haar vraag om subsidiaire bescherming voor het overige op haar gezondheidstoestand. Gelet op hetgeen in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, middels verwijzing naar artikel 9ter, is bepaald inzake ziekte kan aan verzoekster omwille van haar ingeroepen medische situatie de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS